
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 5/3(39), 69-71

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

A. Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. RADA ADWOKACKA NIE JEST UPRAWNIONA DO ZMIANY PRAWOMOCNYCH UCHWAŁ ZEBRAŃ ZESPOŁU ADWOKACKIEGO.

RADZIE ADWOKACKIEJ PRZYSŁUGUJE PRAWO WYDAWANIA WYTYCZNYCH REGULUJĄCYCH DZIAŁALNOŚĆ GOSPODARCZĄ I ADMINISTRACYJNĄ ZESPOŁÓW ADWOKACKICH, W SZCZEGÓLNOŚCI W ZAKRESIE NORMOWANIA STAWEK WYNAGRODZENIA PERSONELU BIUROWEGO ZESPOŁÓW.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 13 stycznia 1961 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr X w Krakowie od uchwały Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 1 kwietnia 1960 r. w przedmiocie uposażenia kierownika sekretariatu Zespołu,

p o s t a n o w i ł:

uchylić uchwałę Rady Adwokackiej w Krakowie z dnia 1 kwietnia 1960 r. w części dotyczącej uposażenia kierownika sekretariatu Zespołu Adwokackiego Nr X w Krakowie; w pozostałej części odwołanie tegoż Zespołu pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

(...) Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

1. Zarówno uchwała Zespołu z dnia 15.XII.1959 r. w sprawie podwyższenia uposażenia kierownika sekretariatu, jak i uchwała w sprawie preliminarza budżetowego Zespołu na 1960 r. nie zostały zakwestionowane przez dziekana Rady w trybie § 11 rozporządzenia o zespołach, a tym samym uprawomocniły się i stały się wykonalne (por. uchwałę WW NRA z 24.X.1958 r. — „Palestra” Nr 1 1959 r., str. 90).

Rozporządzenie o zespołach adwokackich z 31.III.1958 r. nie nadaje radom adwokackim uprawnień do zmiany prawomocnych uchwał zebrań zespołu. Przepisy tego rozporządzenia, wprowadzając obowiązek przysyłania radom adwokackim w terminie 7 dni protokołów zebrań zespołu (§ 13 ust. 4) i przyznając dziekanowi rady prawo zakwestionowania każdej uchwały zebrania zespołu (§ 11 ust. 3), dają radom adwokackim dostatecznie obszerne możliwości kontroli nad działalnością zebrań zespołu.

W tych warunkach, jeśli uchwały zebrania Zespołu z 15.XII.1959 r. w sprawie podwyższenia wynagrodzeń i w sprawie preliminarza budżetowego nie zostały zakwestionowane przez dziekana, a w dniu 4.III.1960 r. Zespół w tym przedmiocie związanego z zaangażowaniem zastępcy kierownika sekretariatu — nie było podstaw do tego, żeby Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 1.IV.1960 r., z okazji rozpatrywania uchwał Zespołu z 4.III.1960 r., uchyliła uchwałę Zespołu z 15.XII.1959 r. co do podwyższenia wynagrodzenia kierownika sekretariatu.

Rada Adwokacka w Krakowie będzie miała pełne prawo regulowania na przyszłość wysokości wynagrodzeń pracowników Zespołu Adwokackiego Nr X w Krakowie przy okazji ustalania preliminarza budżetowego Zespołu na 1961 r. Mianowicie zgodnie z § 11 rozporządzenia o zespołach dziekan Rady będzie uprawniony poddać uchwalony przez Zespół preliminarz pod rozpoznanie Rady Adwokackiej, która może do budżetu Zespołu wprowadzić potrzebne zmiany.

2. Co się tyczy uchwały Rady Adwokackiej w Krakowie w przedmiocie ustalenia maksymalnych stawek uposażenia kierowników sekretariatów, to odwołanie Zespołu nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn następujących:

Jak to już wielokrotnie wyjaśniały uchwały Wydziału Wykonawczego NRA, nie przysługuje odwołanie od uchwały rady adwokackiej, jeśli uchwała ta nie dotyczy praw poszczególnych osób, lecz jest zarządzeniem natury ogólnej (por. uchwałę z 27.VI.1957 r. — „Palestra” Nr 4/1957, str. 97).

Trzeba podkreślić, że wbrew stanowisku Zespołu zachodzi potrzeba i celowość normowania stawek uposażeń personelu pomocniczego w zespołach adwokackich. Pozostawienie w tym zakresie całkowitej dowolności zespołom byłoby niezgodne z ogólnymi zasadami wynagradzania pracowników w jednostkach gospodarki społecznej, a ponadto mogłoby prowadzić do nadmiernego wzrostu kosztów administracyjnych zespołów.

Rada Adwokacka jako władza nadzorcza nad zespołami, upoważniona do regulowania wszelkich spraw adwokatury niezastrzeżonych innym władzom lub organom (art. 20 u.o.u.a.), może i powinna ustalać w ramach obowiązujących przepisów wytyczne działalności gospodarczej i administracyjnej zespołów adwokackich izby adwokackiej. Rzeczą natomiast zespołów adwokackich jest ściśle przestrzeganie ogólnych uchwał rady adwokackiej.

W tej zatem części odwołanie zespołu, jako merytorycznie niesłuszne, a formalnie niedopuszczalne, należało pozostawić bez uwzględnienia.

2. WYNAGRODZENIE ZA OBRONĘ Z URZĘDU W SPRAWACH KARNYCH (§ 39 ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI Z DNIA 19.VIII. 1953 R. W SPRAWIE WYNAGRODZENIA ADWOKATÓW).

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 13 stycznia 1961 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 grudnia 1960 r. w sprawie wynagrodzeń za obronę z urzędu,

p o s t a n o w i ł:

wyjaśnić, co następuje:

W sprawach karnych, stosownie do § 39 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 19.VIII.1953 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych (Dz. U. Nr 40, poz. 176), adwokatowi wyznaczonemu w charakterze obrońcy z urzędu należy się wynagrodzenie, chyba że został ustanowiony obrońcą oskarżonego, który nie może bez uszczerbku dla utrzymania siebie i rodziny ponieść kosztów obrony. Z przepisu tego — przy uwzględnieniu przepisu art. 80 § 1, 2 k.p.k. i art. 53 § 3 k.w.p.k. — wynika, że adwokat może żądać wynagrodzenia za obronę z urzędu, jeżeli do obrony tej wyznaczony został w wypadkach przewidzianych w art. 79 § 1, 2 k.p.k. i art. 53 § 3 k.w.p.k., tj.

gdy oskarżony nie ukończył lat 17, jest głuchy lub niemy, zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności albo sprawa toczy się przed sądem wojewódzkim lub sądem wojskowym w I instancji. Podstawą wyznaczenia adwokata w charakterze obrońcy z urzędu w tych wypadkach jest przepis art. 80 § 1 lit. a) i § 2 zd. 1 k.p.k. oraz art. 53 § 3 k.w.p.k.

Jeżeli jednak prezes sądu wyznaczy obrońcę z urzędu na prośbę oskarżonego uzasadnioną niemożnością poniesienia kosztów obrony bez uszczerbku dla utrzymania swego i swojej rodziny, to w wypadkach tych, chociażby jednocześnie obrona była obowiązkowa (art. 79 § 1, 2 k.p.k.), adwokat nie może domagać się wynagrodzenia.

Sprawa odróżnienia obron z urzędu, które dają podstawę do żądania wynagrodzenia, od tych, które podstawy takiej nie dają, nie nastęrczałaby trudności, gdyby prezesi sądów wskazywali w zarządzeniach o wyznaczeniu obrońców z urzędu, czy podstawą wyznaczenia jest przepis art. 80 § 1 lit. a) lub art. 80 § 2 zd. 1 k.p.k. (inicjatywa sądu), czy też art. 80 § 1 lit. b) lub art. 80 § 2 zd. 2 k.p.k. (prośba oskarżonego). Niestety, zarządzenia prezesów sądów z reguły nie wskazują wyraźnie podstawy wyznaczenia adwokata obrońcą z urzędu, adwokat zaś otrzymuje często tylko zawiadomienie sekretariatu sądu o wyznaczeniu go obrońcą. W tych warunkach jedynie przegląd akt sprawy karnej może dać podstawę do rozstrzygnięcia omawianych wątpliwości.

Adwokat zatem dopiero po ustaleniu na podstawie przeglądu akt, że wyznaczony został obrońcą z urzędu nie wskutek niemożności poniesienia kosztów obrony przez oskarżonego, może zwrócić się do niego o zapłacenie wynagrodzenia za obronę, a jeżeli oskarżony jest pozbawiony wolności — do jego najbliższej rodziny. Zwracając się w sprawie wynagrodzenia, adwokat powinien powołać się na przepis § 39 rozp. w sprawie wynagr. adwokatów jako na podstawę żądania wynagrodzenia.

Sprawę pobierania wynagrodzenia przez adwokatów wyznaczonych z urzędu do prowadzenia spraw cywilnych wyjaśnił już Wydział Wykonawczy w uchwale z dnia 11.IX.1959 r.

3. UŻYWANIE PRZEZ ADWOKATA TYTUŁU DOKTORSKIEGO JEST DOPUSZCZALNE JEDYNI W WYPADKU POSIADANIA PRZEZEŃ STOPNIA NAUKOWEGO W ZAKRESIE NAUK PRAWNYCH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 27 stycznia 1961 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Bydgoszczy z dnia 13 września 1960 r. w sprawie używania przez adwokata przy wykonywaniu praktyki zawodowej tytułu „doktora”, gdy stopień doktorski został uzyskany w zakresie innej dziedziny wiedzy niż prawo,

p o s t a n o w i ł:

wyjaśnić, że używanie przez adwokata tytułu doktorskiego w skrócie „dr” jest dopuszczalne jedynie w wypadku posiadania przez adwokata stopnia naukowego „doktora” w zakresie nauk prawnych.